

спокойно извън града, по нивитѣ и градинитѣ си, нестъснявани отъ никого. „До тогава земеделѣието не можеше да да се развие, тъй като и последниятъ турчинъ бѣше господаръ надъ имота, занаята и живота на българина“. Шесто, представителътъ на владиката не могълъ вече да върши произволи, като взема високи такси за вѣнчавка, погребение, прошка на незаконни бракове и т. н.; таксидиотитѣ били надзиравани да не лъжатъ народа, като му продаватъ фалшифицирани свети мощи и други предмети; а духовницитѣ трѣбвало да извършватъ редовно длъжноститѣ си къмъ черква и народъ и да спазватъ прилично държане. Ако нѣкой си таксидиотъ Партений, отъ Светогорския мѣнастиръ Дохиари, билъ въ течение на десетъ години „бичъ и зълъ духъ на този градъ“, поради издѣйничеството си къмъ нѣкои българи (участници въ Завѣрата отъ 1821 г.), алчността си за пари и разврата си, както и поради клеветитѣ си предъ владиката, които станали причина да се затворятъ въ 1827 г. временно училищата, да се афореса единъ учителъ и да се аргосатъ нѣкои свещеници, които изобличавали дѣлата му, то подобни типове все по-малко се търпѣли вече и намирали заслужена мъзда.

Описвайки всичко това следъ години, и съ видимо удоволствие, Селимински забелязва: „Тѣй народътъ видѣ невѣроятна промѣна на нѣщата, бѣше доволенъ и благославяше виновницитѣ — тайни водачи на народното дѣло. Ние, събратята, като гледахме тази организация, — просто уредена, ала като силно движеща се машина, чиито оси и колела бѣха всичкитѣ ми събратя, а азъ двигателътъ, — чувствувахме най-голѣми радости и задоволство. Богъ бѣше съ насъ и ни покровителствуваше...“ И докато турцитѣ по-рано ругаяли българитѣ като „гяуръ“, „къопекъ“, „хандзъръ“ (невѣрникъ, куче, свиня), сега изведнажъ омекнали, почнали да уважаватъ еснафитѣ и търговцитѣ българи; властта не смѣяла да се нахвърля дръзко дори върху най-последния българинъ, като за простѣпката му съобщавала предварително на първенеца българинъ въ града. „Доказа се, че щомъ народътъ отне властта отъ гръцката класа, дивитѣ фанатици турци се укротиха като овци и изгубиха дързостта си тутакси, не смѣйки да си отмъщаватъ на българитѣ“.

Изпитана родолюбивата ревностъ на „братята“, Селимински замисля да върви по-нататъкъ, за да ги приобщи и